

Lidice

Uplynulo již 80 let od doby, kdy byla, německými nacisty, 10. června 1942 vyhlazena nedaleká obec LIDICE, jako pomsta za atentát na tehdejšího zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Atentát byl spáchán 27.května 1942 v Praze-Libni výsadkáři Janem Kubišem a Josefem Gabčíkem, Heydrich na zranění 4. června 1942 zemřel.

Úspěšně provedený atentát vyvolal u nacistických okupantů touhu po pomstě neslýchaných rozměrů. Lidice se objevily přitom jen náhodou. Gestapu se dostal do rukou podezřelý dopis, jehož autora podezřívají, že mohl být do atentátu zapleten.

Pečlivá koncepce masakru byla pro nacisty příznačná. Ve středních Čechách existovaly dvě vesnice téhož jména, jedny Lidice, ty, které později lehly popelem, se nacházely u Kladna, a druhé, menší, na Slánsku. Krátce před vypálením vesnice na Kladensku přijelo do obce u Slaného černé auto státní policie. Jeden německý důstojník zjišťoval, zda zde bydlí sedlák jménem Horák. Právě jeho rodině totiž měla vyřídít pozdrav od syna slečna Marusčáková, z továrny na baterie ve Slaném, jejíž majitel Pálaba zadržel podezřelý dopis, domněle poukazující na jednoho z pachatelů atentátu. V kartotéce ve slánských Lidicích Horáka nenašli a v okolí ani nežil nikdo toho jména, nacisté se tedy orientovali na kladenské Lidice. Zde svého Horáka, stejně jako ostatní, kteří podle nich nesli těžkou vinu na smrti protektora, konečně našli.

Obergruppenführer jednotek SS Karel Hermann Frank, si ukázkově rychlou akcí hodlal připravit cestu na Heydrichovo místo. Jediný den před provedením zásahu si Frank vyžádal povolení u Hitlera a obratem jej dostal.

V Lidicích na Kladensku v roce 1942 bydlelo 503 obyvatel. 10. června byli všichni přítomní muži, tedy 173 lidí, popraveni. Ženy s dětmi byly během dne převezeny do tělocvičny gymnázia v Kladně. Všechny věci, které měly pro nacisty nějakou cenu, jako kupříkladu zemědělské stroje či dobytek, byly odvezeny do blízkého Buštěhradu. Poté vojáci polili všechny budovy benzínem a zapálili. Spáleniště bylo pak ještě rozmetáno výbušninami. Podle Frankova plánu mělo být místo, kde Lidice stály, vymazáno z map.

Šest dní po útoku na vesnici, bylo ještě v Praze popraveno další místní obyvatelé – 8 mužů a 7 žen – kteří byli uvězněni už dříve. Z kladenské školy byly lidické ženy převezeny do koncentračního tábora Ravensbrück a u dětí byla zvažována převýchova. Ty, které nevyhovovaly rasovým požadavkům, byly později zavražděny plynem v polském Chelmnu. Z původních 503 obyvatel Lidic v důsledku nacistického běsnění zahynulo 340 lidí.

Po válce, v roce 1947, v souvislosti s konáním SFMS, o několik set metrů dále, se jako Stavba mládeže, započalo s výstavbou nové, stejnojmenné vesnice.

Lidickou tragédií v současnosti připomíná Památník, Muzeum, Růžový sad a rozlehlý park, ležící na místě bývalých stavení

Každoročně se v Památníku Lidice koná pietní shromáždění.

Na počest Lidicím vzniklo v různých koutech světa několik obcí, které nesou stejný název. Jedna například leží v Brazílii, další zase v Panamě nebo v Mexiku. V jeho hlavním městě je dokonce jedna čtvrť, která se jmenuje Colonia San Jerónimo Lidice. Městské čtvrti nazvané po vesnici ve středních Čechách leží také v peruánské Limě, ve venezuelském Caracasu či v izraelské obci Gan Yaoneh,

Po Lidicích jsou nazvány ulice v bulharské Sofii, na jejich počest byly vztyčeny pomníky v Londýně, v Budapešti či Brémách. Několik měst jménem Lidice lze nalézt i ve Spojených státech, v Illinois se tak nazývala jedna obec, než byla přejmenována na Crest Hill, Lidicím je tam však věnován pomník. Památník stojí také ve Phillipsu ve Wisconsinu, ale i v kolumbijské Bogotě, uruguajském Montevideu či v peruánském Molu. Jméno Lidice nesl i tank Svobodovy armády.

Operace Anthropoid

– red.kráceno

Byla to úspěšná diversní akce výsadkářů exilových československých branných sil. Cílem byl atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha. Jeho řízení Protektorátu bylo brutální, ale mistrovské, obratně využíval politiku cukru a biče. Zabýval se i ochranou státních a stranických funkcionářů, ale své bezpečnosti vlastní se příliš nevěnoval, i když existovaly náznaky, že je jeho život v ohrožení.

Naše exilová vláda byla stále více kritizována za malou aktivitu domácího odboje. V roce 1940 byl proto přijat program pomoci odboji v Protektorátu. Počítalo se s vysláním specialistů, vycvičených na nestandardní vedení války (diverze, sabotáže, atentáty, fyzická likvidace německé okupační správy i českých zrádců a kolaborantů).

První takovou velkou operací se měl stát **Anthropoid**. Rozhodnutí o likvidaci R.Heydricha je datováno k 3.říjnu 1941. Důvodem byly popravy předních členů vojenské ilegální organizace Obrana národa.

K výcviku byli vybráni **rotmistr Josef Gabčík a rotný Karel Svoboda**. Ten se však zranil a byl nahrazen **rtm.Janem Kubišem**. Výcvik probíhal ve Skotsku, kde také se připravoval plán akce, včetně výběru nejhodnějšího místa pro provedení

Vysazení parašutistů provedla výsadková peruť RAF. Gabčík s Kubišem seskočili nedaleko Prahy, u hřbitova obce Nehvizdy. Pomoc nabídly desítky českých rodin, které pak za svou odbojovou činnost zaplatily životy.

Když byl zakázán Sokol, někteří členové vytvořili odbojovou skupinu Jindra. Ta se zapojila do příprav na atentát. Sháněla ubytování a informace. Varovala však i Londýn před možnými následky atentátu. Po atentátu byla skupina nacisty zlikvidována.

Místem atentátu bylo vybráno zaústění bývalé pražské Kirchmayreovy ulice do ulice v Holešovičkách, s ostrou zatáčkou vpravo dolů. Zde Heydrichův řidič musel zpomalit, což umožňovalo snadnější střelbu na automobil. Navíc místo bylo daleko od policejních posádek, kasáren i stanic gestapa.

Ráno 27.května 1942 odjeli na kolech Gabčík s Kubišem do Holešovic. Gabčík měl pod kabátem samopal bez ramenní opěrky. Vyčkávali Heydrichův příjezd od Panenských Břežan směrem na Pražský hrad. Otevřený kabriolet řídil jeho osobní šofér i šéf ochranky J. Klein. Heydrich seděl na předním sedadle. V zatáčce do ulice v Holešovičkách, musel automobil zpomalit. Gabčík odhodil kabát a

chtěl vystřelit, ale samopal selhal, protože se mu v hlavni vzpříčil náboj.

Heydrich pochopil, že se jedná o atentát. Dopustil se ale dvou chyb. Místo, aby přikázal řidiči z místa rychle ujet, nechal zastavit a postavil se v něm s vytaženou zbraní. V daný okamžik hodil Kubiš na auto speciálně upravenou bombu. Explodovala vně vozidla. Po výbuchu se výsadkáři pokoušeli pokračovat ve střelbě. Klein i Heydrich vyskočili z auta a se zbraněmi začali pronásledovat parašutisty, Kubišovi se podařilo, ač raněn, nasednout na kolo a odjet na předem domluvené místo. Po Gabčíkovi šel Klein. Gabčík ho postřelil do nohy a podařilo se mu také zmizet.

Zatím odvezli dodávkou zraněného Heydricha (střepinou z auta), do nemocnice na Bulovce. Rentgenový snímek ukázal zlomené žebro, protrženou bránicí a poškozenou ledvinu. Střepina mu vnesla do těla nečistotu, která způsobila následnou sepsi.

Zpráva o atentátu se začala šířit. V poledne ji obdrželo pražské gestapo, potom K.H.Frank a A.Hitler.

Heydrich upadl 3.června do kómatu a následující den ráno zemřel. Rakev s jeho ostatky byla vystavena na nádvoří Pražského hradu a posléze převezena do Berlína, kde mu byl 8.června uspořádán státní pohřeb.

Bezprostředně po atentátu hned **27.května vstoupil v platnost výjimečný stav, se zákazem nočního vycházení. V prvních dnech bylo nacisty zatčeno mnoho nevinných lidí, jako rukojmí**. Na výsadkáře byla vypsána odměna milion říšských marek.

Původně se měla skupina ukrývat v **pravoslavném kostele Cyrila a Metoděje v Reslově ulici**, jen krátce. Parašutisté byli domluveni, že V.Paur, který pracoval v pohřební službě, pro ně přijede a vyveze je mimo město. To však již nestihli.

Jeden z parašutistů se stal konfidentem gestapa a zradil. Karel Čurda, jeden z výsadku skupiny Out Distance, prý pod tlakem rodiny či obavy o ni po Lidicích, se rozhodl obětovat své druhy. Nejdříve zaslal 13.června anonymní dopis na gestapo v Benešově, s udáním Kubiše a Gabčíka. Bez odezvy. 16.června proto odjel do Prahy, do Petschova paláce na hlavní úřadovnu gestapa. Tam začali okamžitě s výslechem. Čurda nevěděl, kde se nyní parašutisté nacházejí, ale udal původní kontaktní adresy i se jmény lidí, kteří jim pomáhali.

Gestapo začalo ihned zatýkat a mučit občany, zapojené do odboje. Tak se stalo, že rodina Moravcova, z Biskupské ulice, kde měli parašutisté neoficiální velitelství, byla také prozrazena. Marie Moravcová spáchala sebevraždu. Syn Vlastimil nebyl doma, ale byl přivolán falešným telegramem, že matka vážně onemocněla. Když přijel, byl i s otcem zatčen. Po dlouhém mučení nakonec prozradil, že parašutisté se ukrývají v kryptě kostela sv.Cyrila a Metoděje.

Dne 18.června 1942 ve 4.15 ráno byl chrám obklíčen příslušníky německých bojových útvarů, gestapa a místních hasičů. Celé okolí bylo neprodyšně uzavřeno.

Pravoslavný **biskup Gorazd** se pokusil ukončit nacistický teror a vzít celou zodpovědnost za ukrývání parašutistů na sebe. Tehdy vyhlášené stanné právo neušetřilo ani jeho. Zastřelen byl na Kobyliské střešnici 4.září 1942 a Česká pravoslavná církev byla zakázána.

Během této doby se velitel parašutistů Adolf Opálka s Janem Kubišem a Josefem Butlíkem rozmístili na kůru kostela. Po několika minutách, kdy proniklo gestapo do kostela, začala přestřelka. Odpor tří parašutistů trval přes dvě hodiny. Když jim došlo střelivo, Němci se je snažili usmrtit pomocí ručních granátů. Všichni tři si svými posledními náboji sami vzali život.

Ostatní parašutisté byli **ukryti v kryptě kostela**. Byli to - Josef Gabčík, Jaroslav Švarc, Josef Valčík a Jan Hrubý. Němci začali házet do krypty granáty se slzným plynem. Ty parašutisté stačili vyházet zpět na ulici. Následoval pokus parašutisty vyplavit pomocí hasičských hadic, ty ale také byly vystrčeny zpět na ulici. Němci prorazili další vchod do krypty pomocí výbušnin. Při pokusech vniku byli několikrát odraženi. Boj skončil až nedostatkem munice – a tak parašutisté raději zvolili smrt střelou z vlastní zbraně.

Boj parašutistů skončil 18.červnopo dlouhém sedmihodinovém boji.

Karlu Čurdovi byla vyplacena odměna půl milionů říšských marek za zradu. Jeho zásluhou byla prakticky zcela odkryta a zničena síť českého odboje v Praze. Po válce **byl popraven československými úřady 29.4.1947 za zločiny vlastizrady**.

Úspěšný atentát vzbudil ve světě pozitivní ohlas, na jehož základě byla Brity odvolána Mnichovská dohoda. Dne 5. srpna 1942 byla prohlášena za neplatnou a byla přislíbena poválečná obnova Československa v jeho „před-mnichovských“ hranicích.

Operaci Anthropoid připomíná řada pomníků a došlo i na filmová zpracování, jak u nás (Muži bez křídel, Atentát), tak i v zahraničí.

Jiří Kůstka

Lidice 10. června 1942 – osobní vzpomínky

Tenhle datum je navždy spojen s vyvražděním a vypálením obce Lidice u Kladna. Letos si připomeneme už 80 let od této tragédie. Chtěl bych ji vzpomenout podle vyprávění a vzpomínek mé tchyně Magdaleny Čajkovské, rozené Šestákové ze Hřebče.

Narodila se 3. července 1900 v rodině hutníka Františka Šestáka a Marie Šestákové

(rozené Kubrové). Měla celkem deset sourozenců, to vlastně bylo jedenáct hladových krků. Jako děti, chodily od jara do podzimu naboso i do školy. Jakmile vychodila pětitřídní školu v Lidicích, poslali ji rodiče do služby k pánům do Plzně na hlídání malých dětí. Hned ve své dospělosti začala dít u sedláků v Hostouni a zemědělství pracovala celý svůj život. Ještě v důchodovém věku krmila a poklízela 65 jalovic ve Sátním statku Buštěhrad, farma Pleteny Újezd.

Její rodiče, Šestákovi, byli pochováni do hrobu na hřbitově právě v sousedních Lidicích. František ve třicátých letech za ČSR a Marie za Protektorátu v březnu 1941, zhruba rok před zbouráním hřbitova fašisty. Její tělo bylo ještě zachovalé a tak bylo s ostatními nebožtíky při likvidaci hrobů roztrháno granáty. Podle zachovalé fotografií byly některé hroby velmi pěkné, zhotovené z okrasného betonu nebo i mramoru. Ničitelé všechny hrobky vyplenili a celou plochu hřbitova srovnali se zemí do vytracena.

V roce 1942 bydlela moje tchýně na Fialce u Unhoště a 1. června se jí narodila dcera Soňa, moje žena. Hned nato, 10. června viděla z vršku, přes Dolany, jak hoří Lidice. Mezi 173 popravenými muži bylo i jejich sedm spolužáků (Doležal, Hejma, Novotný, Pek, Podzemský, Štorek a Vendrle) i starší učitel a farář Štemberka, který učil katechismus. Toho neměli žáci rádi, byl přísný a často používal rákosku. Do koncentračního tábora Ravensbrück byla odvečena i celá řada jejich vrstevnic a spolužáček. V koncentracích zemřelo 68 žen a 88 dětí, po válce se s některými přeživšími potkala.

Po osvobození naší republiky, hned v květnu 1945 začalo na hřbitově vyměřování a hledání původně umístěných hrobů. Místo Šestákovic hrobky zaměřil jejich zeť, unhošťský stavitel Struhač, který měl za ženu jejich nejmladší dceru Zdenu. Vzhledem k tomu, jsem paní Magdalenu vozil pravidelně o Dušičkách, v listopadu, na vyznačený hrob zapálit svíčku. Tak to zůstalo i po její smrti v roce 1983. jezíme tam s dcerami, vnuky, vnučkou i pravnoučaty zavzpomínat na zemřelé i ty nevině zavražděné. Závěrem bych chtěl připomenout Fučíkovo heslo: „LIDÉ BDĚTE“

J. Frolík

Rozdíl už na první pohled aneb OD ORBÁNA ŽEL ZPĚT K FIALOVI

O nouzovém stavu se toho u nás napsalo a řeklo hodně, zejména když v únoru 2021 KSČM řekla dost a zaskočená česká pravice pod tlakem svých hejtmánů začala zmatkovat a skončilo to paskvilom, tedy pandemickým zákonem. Ten jsme jako KSČM nikdy nepodpořili.

Nyní máme jiné srovnání a dokonce z dílny pravicových politiků. Nouzový stav a stav válečné hrozby. Ten první je český, druhý maďarský. Dramaticky znějící stav válečné hrozby vyhlásil

premiér Viktor Orbán a platit začal od včerejší půlnoci. "Válka představuje pro Maďarsko neustálou hrozbu, ohrožuje naši fyzickou bezpečnost a ohrožuje také dodávky energie a finanční zabezpečení ekonomiky a rodin. Vidíme, že válka a sankce v Bruselu vedly k obrovskému ekonomickému otřesu a drastickému zvýšení cen. Svět je na pokraji ekonomické krize. Maďarsko se musí držet mimo tuto válku a chránit finanční zabezpečení svých rodin. To vyžaduje manévrovací prostor pro okamžitou akci. Stejně jako epidemie to vládě umožní okamžitě reagovat a chránit Maďarsko a maďarské rodiny všemi možnými prostředky," řekl maďarský předseda vlády.

A naše smutná realita je dána tím, jak se o české obyvatelstvo stará český předseda vlády. Dovolím si citovat jeho slova, která před pár dny uvedl pro Radiožurnál jako zdůvodnění prodloužení nouzového stavu: "Abychom toho dokázali ve stávající legislativě dělat ještě měsíc, potřebujeme prodloužení nouzového stavu. Umožňuje to mnohem snadněji reagovat krajům, obcím, kde se dá zajišťovat ubytování, a jsou tam další věci, které jsou prostě potřeba. Nouzový stav je potřeba. ... A toto jsou konkrétní věci: například zajišťování ubytování, ubytovacích prostor, financování některých věcí. To jsou záležitosti, které můžete dělat z hlediska kraje nebo obce jenom v případě, že je nouzový stav. Takže na to je to potřeba."

A koho, že to ubytováváme? To je péče o české občany jako vymalovaná. A ještě dodal, že nouzový stav je důležitý i proto, aby vláda dokázala teď aktuálně plnit zásobníky s plynem. Tohle už je fakt za hranou. Pořád uvažuji nad tím, jestli si z nás dělá pan předseda vlády legraci nebo občany považuje za hlupáky. Kdybych byl rýpavý, tak využiju možnosti, kterou mně garantuje Zákon 106/1999 Sb. ze dne 11. května 1999 o svobodném přístupu k informacím a zeptal bych se pana profesora, zda v minulosti, když stát plnil zásobníky plynu podle dlouhodobých smluv a bez existence nouzového stavu, neporušoval zákon?

Ale raději se ptát nebudu, stejně bych se pravdu nedozvěděl. Vnímám možnou výtku čtenářů, že jsem ono srovnání Orbána s Fialou vzal zkratkou, ale ono je to tak čitelnější. Orbán je vůči svým občanům srozumitelný. A naproti tomu pan prof. Fiala jen mluví, ale skutečný obsah to nemá nebo nám ho nechce říct. A to by bylo ještě horší. Tak, aby toho nebylo málo, ještě jeden citát., který jistě hodně pomůže (humor léčí), - cituji: "Vláda dělá každý týden kroky, které občanům pomáhají, a protože jich bylo moc, a občané v tom mohli ztratit přehled, tak jsme udělali web, který je „úspěšný."

<http://destnikprotidrahoce.cz>. A je to jasný, web nám zlevnil benzín i naftu.

Facebook Vojtěch Filip

Opáčko z dějepisu 17

Vztahy obou žen, Elišek, historici nazvali válkou královen, bojovalo se v zákulisí i veřejně. Averzce začala hned tím, že macechou se stala Elišce dívka stejného věku.

Rejčku pak provdali za Habsburka, logicky podpořila nároky Habsburské, na nich pak setrvala i nějaký čas po ovdovění. Pro Přemyslovnu to byl vyloženě nepřátelský postoj. Jako nespravedlivé se jí zdálo, že Rejčka dostala do doživotního užívání bohatá věnná města. Každá se opírala o jinou skupinu šlechticů, vzájemně soupeřících o moc. Eliška Přemyslovna s Janem neprožila dobrý život. Ten se doma zdržoval jen tehdy, když potřeboval peníze na své záměry, prodával a zastavoval královský majetek. To Eliška nesla těžce, čeští páni také,

(pokud z toho sami neměli zisk.) Roku 1319 král Jan přišel k názoru, že děti proti němu popouzí, přepadl hrad Loket, kam se Eliška uchýlila. Děti jí odebral a poslal na výchovu do ciziny. Vilém Zajíc sice obsadil jako protitah Prahu, král však byl silnější. Za dva roky došlo ještě ke krátkému sblížení obou manželů, narodil se syn Jan Jindřich, brzy se však manželství úplně rozpadlo. Král nabyt totiž v roce 1322 podezření, že Eliška se spojenci připravuje jeho svržení. Na mučidlech se k tomu přiznal Jan Volek, ale kdo by se při tortuře nepřiznal? Eliška se stáhla do ústraní, v roce 1323 založila v Brně cisterciácký ženský klášter, prvou abatyší se stala její dcera Kateřina. Zemřela v roce 1330 ve svých 38 letech, její sokyně Rejčka o pět let později..

Rozpory se šlechtou došly tak daleko, že Jana chtěla zbavit trůnu. Ten povolal na pomoc do Čech lucemburské vojsko. Teprve říšský král zprostředkoval smír, roku 1318 byly uzavřeny Domažlické dohody, faktická moc přešla do rukou šlechty. Jan pobýval na královských dvorech, účastnil se turnajů, několikrát byl také vážně zraněn. Se synem Václavem – Karlem neměl zpočátku dobré vztahy. Dlouhá nepřítomnost zemi nesvědčila, vyslal ho proto v roce 1338 domů, kde se jeho přítomnost brzy kladně projevila, nastalo jakési dvojvládí. Karlovi se podařilo povýšit roku 1344 Prahu na sídlo arcibiskupa. Jan zase využil svých styků a pro Čechy získal už definitivně Chebsko, obnovil vládu nad Horní

Lužici s Vratislaví. Stačil ještě vydat novou měnu – zlaté florény se svou podobiznou. V roce 1341 vyjednal Karlovi nástupnictví. Projevila se rodová choroba, postihla ho slepota. Když se slepý král na straně Francie nechal zavést přímo do nejhustší říše v bitvě proti Angličanům, možná se mu už nechtělo žít. Možná pronesl i slavnou větu: „toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal!“ Stalo se 11.7. roku 1346 u Kresčaku. Jeho ostatky putovaly světem, v roce 1980 byly za účelem antropologického zkoumání také v Praze. Dnes už zase odpočívají v původní domovině spolu s ostatními Lucemburky. I po smrti platí pro něj slogan „král cizinec.“ Nechme na chvíli letopočty a podívejme se do středověkých měst. Zprvu tam mocensky i početně převládaly německé bohaté rodiny, které se zabývaly obchodem, finančními službami pro panovníka a výnosnými řemesly. Čechové zde však byli od počátku, věnovali se většinou řemeslům. V průběhu tohoto století se města výrazně počeštila, čeští měšťané ovládli dálkový obchod, také zbohatli. Společně vytvořili městský patriciát, který se už také zajímal o kulturu i umění. Jména umělců dnes až na výjimky – třeba rodina Parlěů - sotva známe, ale jejich díla se dochovala v kostelech či veřejných budovách. Vedle šlechty a duchovenstva vznikla nová společenská vrstva, se kterou bylo třeba počítat. Nejvýhodnější postavení měla samozřejmě Praha, hned po ní Kutná Hora, Brno, Olomouc. Samozřejmě v městech žil i početný městský proletariát, pestrá směsice sluhů, tovaryšů, učňů, podomků, strážného perzonálu městského i soukromého. Královská města měla postavení výjimečné. Byla svobodná, měla výlučnou samosprávu, často působila jako spojenec krále ve sporech se šlechtou. Věnná města patřila královnám, poddanská klášterům a šlechtě. Panovník uděloval privilegia, většinou si je také nechal zaplatit. Šlo třeba o právo pořádat trhy, právo vařit pivo, právo mílové – pod hradbami se nesměli usazovat konkurenční řemeslníci a podobně. Obchod se stává sále důležitější činností, je třeba dovážet zboží, potraviny. Plná práva měl jen patriciát. Šlechtici byli z městského práva vyjmuti. Byly i židovské ostrůvky, které se řídily vlastními pravidly a řády. (Nejen ve středověku byli židé vrstvou nejzranitelnější. (Nenašel se viník, tak to byli židé). S hygienou to bylo stále velmi špatné. K dispozici byly veřejné lázně, vedle služeb očištných se mohly poskytovat také služby sexuální. Stejně to bylo v krčmách. Kromě ubytování a stravování poutníků se počítalo i s tím, že číšnice a děvečky mohou posloužit za úplatu i po této stránce. Teď obvyklá otázka: jak se nazývala předsunutá část opevnění nad městskou bránou? Barbakan, bašta, nebo fortna? P.H.

Stíhání Kincla? Směšné!

Bombastický titulek na seznam.cz oznamuje, že... »Policie stíhá dalšího vrcholného komunistu. Ministra vnitra Kincla.« No, když v této zemi nikdo další není důvodně stíhatelný, i jedenaosmdesátiletý Kincl se hodí, aby orgány činné v trestním řízení nepřišly kvůli nečinnosti o těžce vybojovanou licenci...

Nebudu se pokoušet nalézt všechny ty nejbizarnější pohnutky, vedoucí teď ke stíhání Františka Kincla, stejně jako před časem Vratislava Vajnara, Lubomíra Štrougala, Miloše Jakeše a mnoha dalších. Základní problém není v nich. Ten spočívá v tom, že dnes by bylo trestné cokoli, co by jakkoli souviselo s ochranou státní hranice. Obecně řečeno – globalisté si přejí hranice volně průchozí, nikoli chráněné, notabene ještě se zbraní v ruce. Toto je nedemokratické a šlape to po všech možných právech všech možných svobod. Hlavně že se svobodně mísíme, znásilňujeme, zabíjíme a vrazíme. O nic jiného nejde. Ale zpět ke Kinclovi...

Bizarnost jsem už zmiňoval, nyní ji jen potvrzuji policejním zdůvodněním toho, proč je bývalý ministr vnitra (říjen 1988 – prosinec 1989) trestně stíhán – cituji seznamzpravy.cz: »V důsledku jeho nečinnosti docházelo ke služebním zákrokům příslušníků Pohraniční stráže spojeným s použitím zbraně proti osobám, které neoprávněně překračovaly státní hranice ČSSR, aniž by tím ohrožovaly na životě a zdraví jiného, jež vedly k újmě na zdraví těchto osob, nebo mohly vést k újmě na jejich zdraví a životě...«

»Použití zbraně proti osobám, které neoprávněně překračovaly státní hranice ČSSR« – to je protimluv. Kincl v té době nečinil nic jiného, než že se řídil (a nemohl jinak) Nařízením Ministra národní bezpečnosti ze dne 14. července 1951 o právu příslušníka Pohraniční stráže použít zbraně (zákon ze dne 11. července 1951, č. 69 Sb. o ochraně státních hranic – platil do 27. 8. 1991). Zde je paragrafované znění citovaného nařízení:

Příslušník Pohraniční stráže použije při výkonu své pravomoci zbraně, zachováváje potřebnou opatrnost:

- proti osobám, které na území republiky neoprávněně přešly nebo se po území republiky neoprávněně pokoušejí přejít státní hranice a na výstrahu se nezastaví;
- bez výstrahy, je-li zjevně podniknut útok proti příslušníku Pohraniční stráže, proti jiné osobě, proti stanovišti, které střeží, nebo proti sousednímu stanovišti;
- bez výstrahy k zamezení útoku osob zatčených, zadržovaných nebo nebezpečných pachatelů trestných činů, nelze-li jinak útoku zabránit;
- proti osobám, které se zprotiví služebním zákrokům příslušníka Pohraniční stráže, nelze-li jinak a přes výstrahu překonat odpor, směřující ke zmaření služebního zákroku.

Striktně podle zákona vzato, ptám se – proč je František Kincl stíhán? Že jako ministr vnitra dodržoval zákon, který platil ještě skoro dva roky po listopadu 1989? Objektivně řečeno – pokud na státní hranici došlo ze strany pohraničnicků např. ke střelbě bez výstrahy, nechť se před soudem zpovídá ten konkrétní pohraničník, který takto porušil citované Nařízení Ministra národní bezpečnosti. A tak dále – ta účelovost Kinclova trestního stíhání ze zmíněného policejního odůvodnění jen čiší. Hlavně že nyní jsou státní hranice už průchozí a my se můžeme těšit na další tisíce a tisíce migrantů ze všech koutů světa, kteří se k nám přicházejí vyřádit na všechny myslitelné (i nemyslitelné) způsoby. Bravo.

Jan Čech, iportál24

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Mialdy Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 734 430 256 E-mail: ov.kladno@kscm.cz,

WEB://<http://kladno.kscm.cz> **MIČ 47 437**